

Jonas Eriksson*

EU:s budget: historia och framtid

Sammanfattning

Utvecklingen av EU:s gemensamma finanser är intressant ur flera perspektiv. Budgeten har på samma gång varit ett smörjmedel i integrationsprocessen och orsakat några av de värsta striderna i EU:s historia. Efter att främst ha finansierat den gemensamma jordbrukspolitiken, har andra områden kommit att spela en viktigare roll. Det gäller inte minst regionalpolitiken som idag sväljer ungefär lika mycket pengar som jordbruket. I och med att EU tar sig an fler utmaningar ställs det fler finansieringskrav. Exempel på detta är olika säkerhets- och försvarsrelaterade åtgärder och utgifter relaterade till den Ekonomiska och monetära unionen.

Det har länge funnits förhoppningar om att man ska kunna modernisera budgeten. Visioner om nya intäktskällor och nya utgiftsområden för att möta framtida utmaningar presenterades senast av Europeiska kommissionen våren 2017. Eftersom den befintliga beslutsprocessen bygger på enhällighet är det dock svårt att röra sig bort från status quo. På grund av finansieringsgapet efter brexit och en trög beslutsprocess med svårförenliga positioner hos nettomottagare och nettobetalare blir det därför svårt att uppnå mer genomgripande reformer.

1. Historik och bakgrund

EU:s gemensamma budget syftar till att finansiera unionens politik. Den har trots sin förhållandevis ringa storlek – cirka en procent av EU:s bruttonationalinkomst (BNI) eller dryga två procent av de offentliga utgifterna i unionen – varit ett avgörande smörjmedel i integrationsprocessen och samtidigt en källa till några av de mest djupgående konflikterna i EU:s historia. Jordbrukspolitiken svalde inledningsvis lejonparten av resurserna. Jordbrukets särställning i budgeten förklaras inte minst av att det var en eftergift till Pompitous Frankrike för att släppa in Storbritannien i gemenskapen 1973. Efter briterernas inträde och deras upprepade klagomål om orättvis betalningsbörda skapades först gemenskapens regionalpolitik 1975 – för att kompensera britererna på utgiftssidan – och sedan en permanent brittisk rabatt, från budgetåret 1985.

Budgeten är även en arena där Europaparlamentet, som tillsammans med ministerrådet utgör ”budget-

myndigheten”, har haft möjlighet att visa musklerna. Under 1980-talet ökade intensiteten i de årliga striderna om den gemensamma budgeten till den grad att samarbetet stundtals hotade att kollapsa. Det var huvudskälet till att man övergick till fleråriga budgetramar, på fem till sju år, vilka styr utgiftsnivåerna inom de olika utgiftsområdena. I och med denna reform flyttade de viktigaste förhandlingarna från ministerrådet till Europeiska rådet, det vill säga unionens stats- och regeringschefer. Förhandlingarna om årsbudgetarna sker dock fortfarande i parlamentet och rådet.

2. Utgifter och intäkter

I och med de första två långtidsbudgetarna 1988–1992 respektive 1993–1999 (Delors I och Delors II) ökade regionalpolitikens andel kraftigt. Höjningarna var inte minst eftergifter till Portugal och Spanien för att de skulle acceptera den inre marknaden och den ekonomiska och monetära unionen. Sedan dess har ytterligare två långtidsbudgetar genomförts (2000–2006 och 2007–2013)

* Jonas Eriksson är utredare i nationalekonomi vid Sieps. Denna text är en del i kunskapsuppbyggnaden kring Sieps regeringsuppdrag att analysera EU:s framtid.

och vi är för närvarande inne på en period som sträcker sig mellan åren 2014 och 2020. Storleken på EU:s årsbudget är 2017 cirka 158 miljarder euro. Regionalpolitiken – eller struktur- och sammanhållningspolitiken på EU-språk – har under dessa perioder stadigt vuxit som andel av budgeten. Det har skett på jordbruksutgifternas bekostnad. Budgeten som andel av EU:s BNI har däremot legat närmast konstant på en procent.

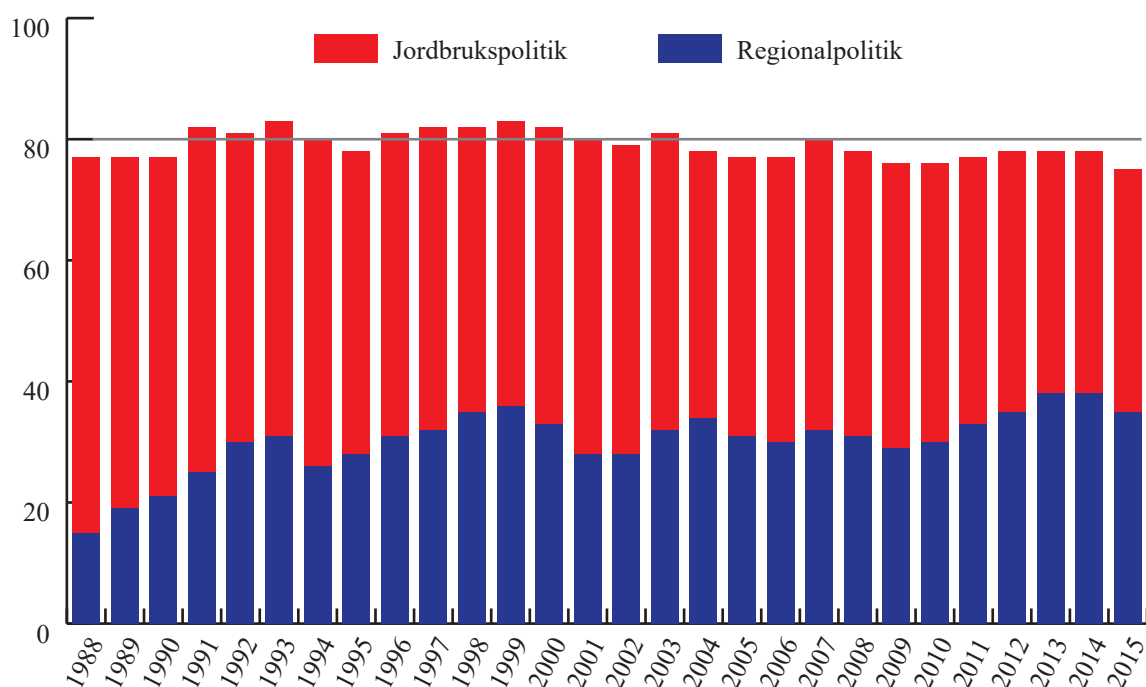
Varje flerårig budgettram har kännetecknats av gradvis svårare och känsligare förhandlingar. De har nästan uteslutande handlat om a) storleken på budgeten, b) vilka länder som ska få olika rabatter samt c) storleken på återflödena till respektive medlemsstat. Diskussionerna om innehållet i de politikområden som finansieras har under tidigare förhandlingar i praktiken stängts i samband med att Europeiska kommissionen lägger fram sitt förslag till ny långtidsbudget. Besluten om den fleråriga budgettramen tas, som nämndes, huvudsakligen i Europeiska rådet, vilket innebär enhällighet. Det förklarar den permanenta den brittiska rabatten och att de olika politikområdena i hög grad har varit konstanta sedan 1988. Det gäller i synnerhet stöden till jordbruket och sammanhållningspolitiken, vars sammanlagda andelar av budgeten knappt har förändrats alls de senaste 30 åren (se figur 1).

Ytterligare en faktor som hjälper till att förklara trögheten i budgeten är att också besluten om intäkterna i huvudsak tas med enhällighet. Intäktskällorna benämns på EU-språk ”egna medel”. De sätter ett tak för vad EU kan spendera under ett givet budgetår och är i dag tre till antalet:

1. ”Traditionella” egna medel, som främst består av tull- och sockeravgifter.
2. Egna medel baserade på mervärdesskatt, där en enhetlig sats på 0,3 procent tas ut på den harmoniserade mervärdesskattebasen i varje medlemsstat (dock högst 50 procent av BNI).
3. Egna medel baserade på medlemsstatens BNI, det vill säga en standardprocentsats som i princip fungerar som en restpost för att täcka upp det som saknas för 100-procentig finansiering. BNI-avgiften är idag den största intäktskällan och motsvarar närmare tre fjärdedelar av finansieringen.

BNI-andelens dominans anförs stundtals som ett av skälen till att det har blivit sådant fokus på återflödena till medlemsstaterna. Det stämmer varken historiskt eller rent praktiskt. Vi återkommer till detta nedan, men Storbritannien lyckades förhandla till sig sin rabatt redan 1984, flera år innan BNI-avgiften infördes. Det var även

Figur 1. Andel av budgeten som spenderas på jordbruk och sammanhållning, 1988–2015.

Källor: EU Financial Report 2008 och EU Financial Report 2015.

då som principen om att inget medlemsland ska behöva utstå en oproportionerligt stor finansieringsbörda erkändes. Genom åren har därför flera medlemsstater, inklusive Sverige, kunnat anföra denna princip. Lösningen har företrädesvis varit att ge dessa medlemsstater rabatt på deras respektive finansiering av den brittiska rabatten ("rabatt på rabatten").

3. Budgetens rättsliga grund

Budgeten regleras genom tre olika typer av akter: fördragen, förordningar och beslut samt så kallade interinstitutionella avtal mellan kommissionen, rådet och parlamentet. De fördragsartiklar som är relevanta för budgeten finns i EU-fördragets artikel 41 samt i funktionsfördragets "Avdelning II – Finansiella bestämmelser" (artiklarna 310–325 och 352). Av de viktigare övergripande principerna kan nämnas att EU:s samtliga inkomster och utgifter måste tas upp i budgeten, beräknas för varje budgetår samt balansera varandra. Vidare anger förordningen om finansiella regler att det ska råda enhetlighet, korrekthet, enskild beräkningsenhet (euron), universalitet, specificering, sund ekonomisk förvaltning och transparens. I och med Lissabonfördraget kodifierades processen kring antagandet av en flerårig budgetram (se nedan).

4. Budgetprocesserna

Det finns som nämndes ovan två budgetprocesser: den årliga budgeten respektive den fleråriga budgetramen. Den fleråriga budgetramen sätter ramarna för den årliga budgeten samt etablerar politiska och ekonomiska prioriteringar för de följande åren. Enligt funktionsfördragets artikel 312 ska ramen löpa i "minst fem år", men vanligen har det alltså rört sig om sju år. Ramen fastställer taken för EU:s årliga utgifter samt de olika politikområdena, i form av rubriker. Inom varje rubrik kan EU finansiera projekt via program (exempelvis Erasmus+ eller Life) eller via fonder (exempelvis Sammanhållningsfonden). Den fleråriga ramen etablerar i finansiella och juridiska termer EU:s långsiktiga prioriteringar. Den kan ses som ett planeringsverktyg för att utgifterna ska bli förutsägbara.

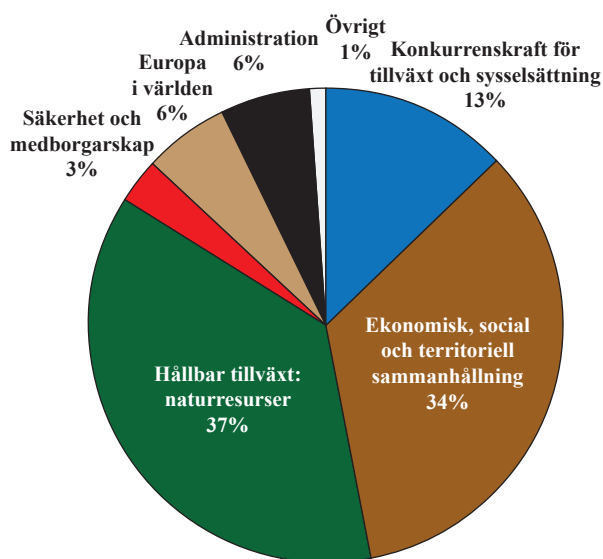
Den årliga budgetprocessen inleds med att kommissionen utarbetar ett förslag till nästkommande årsbudget, vilket skickas till rådet och parlamentet under våren (t – 1). Båda gör tillägg och godkänner förslaget (i egenskap av budgetmyndighetens parter). Om de inte kan enas om en slutlig budget sammankallas en förlikningskommitté, vars uppgift är att etablera enighet inom 21 dagar. Skulle rådet då förkasta budgeten har

parlamentet rätt att slutligen godkänna den. Om parlamentet däremot inte godkänner budgeten måste kommissionen lägga fram ett nytt budgetförslag. Har man inte lyckats anta budgeten före det nya årets början kan upp till en tolftedel av det tidigare årets budget användas varje månad till dess att den nya budgeten har godkänts.

5. Budgetens innehåll

Budgeten består av tio avsnitt, ett för varje institution. I samtliga fall, utom för kommissionen, avser avsnitten respektive institutions administrativa utgifter. I kommissionens avsnitt finns däremot även driftsutgifter för åtgärder och program, inklusive kostnaderna för den administration som krävs för att genomföra dem. Kommissionen använder något som kallas "verksamhetsbaserad budgetering", vilket innebär att inkomsterna delas upp i politikområden i en kontoplan.

Figur 2. EU:s utgifter.

Källa: Europeiska kommissionen 2017.

Av figur 2 framgår att jordbruks- och landsbygdpolitiken ("Hållbar tillväxt: naturresurser") fortfarande sväljer den största delen av budgeten, följt av regionalpolitiken ("Ekonomisk, social och territoriell sammanhållning"). Övriga rubriker är förhållandevis små, med undantag för "Konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning". Budgetens totala storlek 2017 var närmare 158 miljarder euro i åtaganden, med en marginal på drygt en miljard euro för oförutsedda behov. Hela budgetramen för 2014–2020 rymmer totalt cirka en biljon euro i åtaganden.

En viss flexibilitet finns alltså trots allt inbyggd i budgeten, vilket främst har motiverats av behovet att snabbt kunna reagera på oförutsedda händelser. Det rör sig om Europeiska fonden för justering för globaliserings-effekter (ekonomiska kriser), Solidaritetsfonden (naturkatastrofer), reserven för katastrofbistånd (humanitära nödsituationer) samt flexibilitetsinstrumentet (övriga oförutsedda behov). Vidare har nya typer av finansiella instrument använts allt mer för att öka hävstångseffekten i EU:s ekonomiska stöd (givetvis även för att hålla nere den totala utgiftsnivån). Exempel på sådana instrument är riskkapital, garantier och andra riskfördelningsarrangemang.

6. Kommissionens syn på framtida budgetar

Av de fem diskussionsunderlag som kommissionen presenterade våren 2017 handlade ett om just den framtida budgeten. I underlaget diskuteras såväl intäkts- som utgiftssidorna.

När det gäller intäkterna, till att börja med, presenteras ett antal relativt försiktigt formulerade punkter. Den mest omedelbara åtgärden har för övrigt diskuterats under en lång rad år, nämligen att reformera och förenkla de momsbaseade egna medlen eller att helt sonika avskaffa dem. En annan mycket konkret och snar händelse är att britternas rabatt försvinner i och med utträdet. Då övriga medlemsstaters rabatter främst har gällt finansieringen av just den brittiska rabatten, menar kommissionen att även dessa rabatter ska försvinna när de löper ut år 2020. Att det skulle leda till en stor förenkling av intäktssystemet är en helt korrekt bedömning. Men få i de berörda medlemsstaterna lär köpa argumentet att rabatterna kommer att ses som onödiga så länge utgifterna bygger på EU-mervärde.

I den mer långsiktiga diskussionen om EU:s intäkter tar kommissionen framför allt upp de kriterier och principer som den anser bör gälla för nya egna medel liksom vilka utfall de innebär. De bör enligt kommissionen utformas så att de även kompletterar sina respektive politikområden, exempelvis att gemensamma energi- och miljöskatter bidrar till kampen mot klimatförändringarna. Vidare förs också resonemang med utgångspunkt i att den Ekonomiska och monetära unionen (EMU) fördjupas och att samtliga medlemsstater i framtiden blir fullvärdiga medlemmar. Det skulle innebära att det så kallade seignoraget – inkomster från sedel- och myntutgivning – på sikt skulle kunna komplettera EU:s egna medel. Kommissionen går även in på att vissa intäkter naturligt tillfaller EU:s budget och nämner specifikt inkomsterna från auktioner inom utsläppshandelssystemet. På längre sikt kan det också

handla om avgifterna från det framtida EU-systemet för reseavgifter och resetillstånd. Ytterligare vägledande principer för nya egna medel skulle vara att de är transparenta, enkla och stabila och stämmer överens med EU:s politiska mål. Vidare menar kommissionen att de bör fördelas rättvist mellan medlemsländerna.

När det gäller utgifterna råder det ingen tvekan om att kommissionen vill undvika en omfattande minskning av budgeten när Storbritannien lämnar EU. Snarare är målet att täppa till finansieringsgapet genom att kombinera högre medlemsavgifter med besparingar. Exempelvis öppnas för nationell medfinansiering av direktstöden i jordbrukspolitiken, den enskilt största budgetrubriken. Ett annat sätt att reducera finansieringsbehovet är att utöka användningen av finansiella instrument (det vill säga lån snarare än regelrätta stöd). Den nuvarande budgetens olika kategorier, exempelvis minskningen av ekonomiska och sociala klyftor samt forskning och innovation, ses som fortsatt viktiga prioriteringar i framtiden. Samhållningspolitiken anses emellertid vara i behov av såväl effektivisering som uppstramning och bättre kontroll.

När det gäller nya utmaningar diskuteras främst olika säkerhetsaspekter, som de yttre gränserna, IT-säkerhet, terrorism och olika försvarsrelaterade utgifter. Enligt artikel 41 i EU-fördraget får EU:s budget inte finansiera militära operationer. Däremot finns många andra utgifter relaterade till det framväxande försvarssamarbetet, såsom gemensam upphandling, olika utvecklingsprojekt och investeringar i försvarsforskning. Även de reformer som diskuteras inom ramen för den framtida ekonomiska och monetära unionen har starka kopplingar till budgeten (se nedan), inte minst tanken på att utveckla en framtida stabiliseringsfunktion för att underlätta för medlemsstaterna vid ekonomiska nedgångar. I förlängningen diskuteras en större budget och ett finansdepartement med en europeisk finans- och ekonomiminister. Avslutningsvis nämner kommissionen behovet att främja hållbara tillväxtmodeller och att bekämpa klimatförändringarna som nya utmaningar.

Även mer övergripande principer diskuteras i underlaget. Dels påminner kommissionen som alltid om att det som finansieras måste klara ett EU-mervärdestest och respektera principer som sund ekonomisk förvaltning och additionalitet. Dels laborerar kommissionen med idén om konditionalitet, det vill säga att vissa villkor måste vara uppfyllda innan pengar betalas ut. Främst handlar det om att ställa upp kriteriet att medlemsstaterna måste respektera rättsstatens principer. Motiveringen är att pen-

gar från strukturfonderna inte kan få fullt genomslag utan oberoende domstolar och ett fungerande rättssystem.

7. Befintliga förslag med relevans för den gemensamma budgeten

Den 6 december 2017 presenterade kommissionen ett antal förslag inom ramen för reformen av Ekonomiska och monetära unionen. Flera av förslagen rörde EU:s budget efter 2020. För det första vill kommissionen utveckla det så kallade stödprogrammet för strukturreformer, som ger stöd, råd och sakkunskap till medlemsstaterna i deras tillväxtfrämjande reformarbete inom ramen för planeringsterminen. För det andra vill kommissionen starta en konvergensfacilitet som erbjuder stöd till medlemsstater som är på väg att införa euron som valuta. För det tredje har kommissionen för avsikt att som del av nästa fleråriga budgettram föreslå ett embryo till en stabiliseringsfunktion. Uppgiften för en sådan funktion skulle inledningsvis vara att hjälpa medlemsstater i recession att upprätthålla nivåerna på de offentliga investeringarna.

8. Vad händer härnäst?

Enligt kommissionens arbetsprogram för 2018 ska förslaget till nästa fleråriga budgettram för perioden efter 2020 presenteras under det andra kvartalet, närmare bestämt den 2 maj. Det kommer att följas av förslag till nästa generation program samt till nya egna medel (inklusive konsekvensanalyser), baserade på artikel 311 i funktionsfördraget. Förslaget till nya egna medel utgår från den rapport som högnivågruppen för egna medel, ledd av den förre italienske premiärministern Mario Monti, presenterade i slutet av 2016 samt från det ovan nämnda diskussionsunderlaget från juni 2017. Frågan om budgetramen avgörs så småningom i Europeiska rådet.

9. Konfliktdimensioner

Det finns flera konfliktdimensioner inför budgetförhandlingarna. Den mest uppenbara är den mellan nettomottagare och nettobetalare, vilken i sin tur har undergrupperingar. En närliggande sådan hittade vi tidigare mellan grupperna ”friends of better spending” och ”friends of cohesion”, där den förra företrädesvis bestod av nettobetalarna och den senare av nettomottagarna (särskilt de östeuropiska medlemsstaterna). Det har även funnits intressegemenskaper i de respektive grupperna nord, syd och öst. Nord består återigen främst av nettobetalare och rymmer vid sidan av Sverige historiskt Tyskland, Storbritannien, Frankrike, Nederländerna och Österrike. Sydgruppen inkluderar inte minst de så kallade sammanhållningsländerna, det vill säga de länder som omfattades av sammanhållningsfonden, exempelvis

Grekland, Italien, Spanien och Portugal. I östgruppen har det funnits en intressegemenskap mellan vissa länder – i synnerhet i Visegradgruppen (Polen, Slovakien, Tjeckien och Ungern) – vad gäller exempelvis budgetåterflödena. Men även inom grupperna förekommer konfliktdimensioner. Historiskt har exempelvis Frankrike varit en försvarare av jordbruksstöden, vilka har varit mycket kontroversiella i länder som Storbritannien och Sverige.

Dessa grupper kan komma att förändras i framtiden. För det första innebär brexit att en av de viktigaste aktörerna lämnar nettobetalargruppen. Det innebär både att fler länder kommer att bli nettobetalare och att det uppstår ett finansieringsgap i budgeten. Efter rabatten motsvarar detta gap cirka 12–13 procent av den totala budgeten. Det motsvarar ungefär vad som spenderas inom ramen för struktur- och sammanhållningspolitiken i nettobetalarländerna eller mer än hela budgeten för forskningsprogrammet Horizon 2020. Samtidigt som ett finansieringsgap uppstår försvinner en mäktig spelare som rimligen försvagar nettobetalargruppens förhandlingsmakt – Tyskland verkar nämligen gå mot att acceptera högre EU-avgifter. Även de övriga constellationerna är i rörelse. Inte minst håller fler länder på att bli nettobetalare till följd av både brexit och en positiv ekonomisk utveckling. Länder som ser ut att inom kort kunna flytta över till nettobetalarläget är bland andra Cypern, Malta, Estland, Irland, Litauen, Slovenien och Lettland.

I och med flyktingkrisen 2014–2016 uppstod en delvis ny konfliktdimension med bäring på budgeten. Polen och Ungern har vägrat att ta emot flyktingar och har vidare samma intresse av autonomi i förhållande till unionens rättsstatsprinciper. Ungern och Slovakien valde att vända sig till EU-domstolen i ett försök att ogiltigförklara rådets beslut om omfördelning av flyktingar. På andra sidan står länder som Sverige, Tyskland och Italien; nettobetalare till EU:s budget som tillsammans med Grekland frivilligt eller påtvingat har tagit ett större ansvar för unionens flyktingmottagande. I såväl den nationella som den europeiska debatten har flödena av pengar från EU-budgeten till framför allt Visegradländerna setts som ett potentiellt vapen för att förmå dem att ändra inställning. Det är rimligt att tro att denna aspekt kommer att spela in när nästa budgettram förhandlas i Europeiska rådet. Men på grund av enhållighetskravet är det högst oklart hur användbar budgeten kommer att vara som påtryckningsmedel.

En annan konfliktdimension under uppsegling handlar om reformeringen av EMU och vilka eventuella nya (eller höjningar av existerande) utgiftsområden som då

kan bli aktuella. EMU-reformen skulle kunna få en omfattande effekt på budgeten, beroende på om kommissionens förslag till stabiliseringsfunktion faller i god jord. De tyska regeringsförhandlingarna antyder en positiv inställning till kommissionens första förslag till budget för euroområdet. Huruvida detta kommer att mobilisera den enhällighet som krävs i Europeiska rådet är givetvis en annan fråga. Samtidigt har Frankrikes president Macron flaggat för att han gärna vill se att euroområdet får en egen budget *utanför* den allmänna EU-budgeten. Såväl kommissionen och parlamentet som Tyskland tycks emellertid ställa sig kallsinniga till sådana idéer; de vill hellre hålla ihop både EU:s institutioner och den gemensamma budgeten.

Det leder in på nästa spänningsfält: mellan institutionerna. I stora drag står traditionellt rådet på ena sidan och kommissionen och parlamentet på den andra. Både kommissionen och parlamentet har genom åren varit mer expansiva än rådet i deras respektive förhållningssätt till budgeten. Något förenklat styr kommissionen över innehållet i politikområdena, eftersom den äger förslaget till nästa långtidsbudget, medan parlamentet har haft viss makt över nivåerna i långtidsbudgeten. Tidigare har parlamentet hotat med att inte godta budgetramens första årsbudget och på så vis fått rådet att revidera utgiftstaken uppåt. Enligt Lissabonfördraget (artikel 312 TFEU) ska Europaparlamentet numera godkänna även den fleråriga budgetramen med en majoritet av sina ledamöter men uppgörelsen mellan medlemsstaterna är så känslig att inflytandet i praktiken är mycket begränsat.

Kommissionen och parlamentet skiljer sig även från rådet i deras mer positiva inställning till införandet av nya egna medel. Flera skäl har anförts till att man ska finna finansieringskällor som ersätter BNI-avgiften. Ett argument är att skatter kan introducera incitament och/eller effektivisera inre marknaden när gränsöverskridande

aspekter spelar in. Ett annat argument handlar om intäkter som naturligt skulle tillfalla EU:s budget, exempelvis intäkterna från EU:s utsläppshandelssystem. En annan populär motivering har varit att det skulle minska återflödesstriderna, eftersom det skulle bli mindre tydligt varifrån pengarna kommer. Det är dessvärre ett ihåligt argument, då det är svårt att föreställa sig att man inte skulle kunna räkna ut vilket land som betalar vad. Även här innebär dock enhällighetsaspekten att medlemsstaterna äger frågan fullt ut. Det är därför högst osannolikt att sådana förslag kommer att bära frukt inom överskådlig tid, i alla fall inom ramen för hur budgeten ska finansieras under nästa fleråriga budgetram.

När det gäller frågan om hur finansieringsgapet ska slutas ser kommissionens lösning som sagt ut att vara hälften besparing och hälften nya pengar. En idé som budgetkommissionär Günther Oettinger har laborerat med – för att gå både nettobetalare och nettomottagare till mötes – är att öka konditionaliteten i budgeten. Nettobetalarna skulle betala lite mer i utbyte mot att nettomottagarna tvingades acceptera större insyn och kontroll över deras projekt i sammanhållningspolitiken. Konditionaliteten skulle bestå av att struktur- och investeringsfonderna i högre grad länkas till nödvändiga strukturreformer.

10. Framtiden

Kommissionens syn på EU:s framtid tycks ha blivit ljusare. I vitboken från mars 2017 skisserade kommissionen fem olika scenarier med radikalt skilda utgångspunkter för EU:s framtida utveckling, medan diskussionsunderlaget om budgeten från juni 2017 visar mer optimism. Det är inte osannolikt att utgångarna i de franska och nederländska valen förklarar den omsvängningen. Men alldeles oavsett denna mer positiva utblick måste EU:s medlemsstater och institutioner lösa problemet att budgeten ska finansiera fler utgifter med mindre pengar efter britternas utträde.

11. Sieps publikationer om EU:s budget

1. Kölling, M., *Policy conditionality – a new instrument in the EU budget post-2020?* (2017:10epa)
2. Cardwell, M. och A. Epstein, *Greening Farm Payments under the 2013 CAP Reforms: A Major Stride towards “Sustainable Agriculture”?* (2017:5)
3. Kaiser, R. och H. Prange-Gstöhl, *The Future of the EU Budget* (2017:6)
4. Begg, I., *The EU budget after 2020* (2017:9epa)
5. Benedetto, G., *The Balance of Power over the EU Budget: European Expenditure since the Lisbon Treaty* (2015:15epa)
6. Hagemann, S., *The EU Budget and Balance of Powers between the European Parliament and the EU Governments* (2014:3epa)
7. Figueira, F. och J. Núñez Ferrer, *Achieving Europe’s R&D Objectives: Delivery Tools and Role for the EU Budget* (2011:6)
8. Maza, A. och J. Villaverde, *Regional Disparities in the EU* (2011:4)
9. Collignon, S., F. Heinemann, A. Lejour, W. Molle, D. Tarschys och P. Wostner, *The EU Budget. What Should Go In? What Should Go Out?* (2011:3)
11. Tarschys, D., *How Small are the Regional Gaps? How Small is the Impact of Cohesion Policy? A Commentary on the Fifth Report on Cohesion Policy* (2011:1epa)
12. Begg, I., *Mollifying Everyone, Pleasing No-one? An Assessment of the EU Budget Review* (2010:14epa)
13. Begg, I., *Rethinking How to Pay for Europe* (2010:2epa)
14. Núñez Ferrer, J., *Internal and External EU Climate Objectives and the Future of the EU Budget* (2010:1epa)
15. Brady, M., S. Höjgård, E. Kaspersson och E. Rabinowicz, *The CAP and Future Challenges* (2009:11epa)
16. Figueira, F., *How to Reform the EU Budget? A Methodological Toolkit* (2009:5)
17. Chambon, N. och J. Eriksson (red.), *Which Common Policy for Agriculture and Rural Areas beyond 2013?* (2009:4op)
18. Begg, I., *Fiscal Federalism, Subsidiarity and the EU Budget Review* (2009:1)
19. Adelle, C., D. Baldock och M. Pallemarts, *Turning the EU Budget into an Instrument to Support the Fight against Climate Change* (2008:4)
20. Núñez Ferrer, J., *Can Reforming Own Resources Foster Policy Quality?* (2008:3)
21. Eriksson, J. och T. Szemler, *The EU Budget Review: Mapping the Positions of Member States* (2008:2)
22. Figueira, F., *A Better Budget for Europe: Economically Efficient, Politically Realistic* (2008:2epa)
23. Begg, I., J. Eriksson och A. Sapir, *The Purse of the European Union: Setting Priorities for the Future* (2008:1op)
24. Tarschys, D., *Agenda 2014: A Zero-Base Approach* (2007:5epa)
25. Widgrén, M., *Allocation in an Expanding EU* (2006:11)
26. Eriksson, J., B. O. Karlsson och D. Tarschys, *From Policy Takers to Policy Makers: Adapting EU Cohesion Policy to the Needs of the New Member States* (2005:5)
27. Tarschys, D., *The Enigma of European Added Value: Setting Priorities for the European Union* (2005:4)
28. Gustafsson, A. och P. Molander, *Coming of Age? Economic Management of the European Union* (2003:18)
29. Tarschys, D., *Reinventing Cohesion: The Future of European Structural Policy* (2003:17)